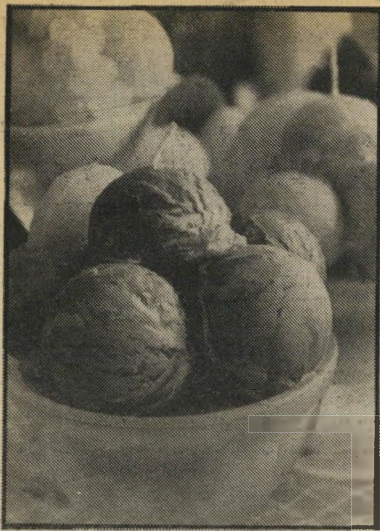

כל אחד והצרות שלו

הפרת שבועה

גברת אחת בת 50, עם גוף של חתיכה מדהימה. סיפרה לי שהיא עושה דיאטת-השמנה, כי היא רוצה להיות שמנה ולקנות בגדים של שמנות. למראה פרצופי הנדהם היא התנדבה להסביר את עצמה, וכך אמרה:
אני הולכת הרבה ברגל. כשאני הולכת על המירכזה, נוסעות אחריי מכוניות, ולפחות חמש פעמים כיום אני מרגישה שהנהגים של המכוניות שמים עליי עין. הם נוסעים מאחוריי, צופרים, שורקים,

בבית-הספר של הבנים שלי יש נוהג מגונה של חגיגת ימי-הולדת בכיתה. בכל כיתה יש, כידוע, 35 תלמידים וחשכון פשוט מראה שכמעט בכל שבוע (להוציא חופשות) חוגג זאטוט אחד את יום-הולדתו, ואמהות של 34 זאטוטים אחרים רצות לקנות מתנה שלא תבייש את הילד, שתראה משהו על התרבות של ההורים, שאפשר יהיה לקנות אותה כחנות קרובה, שלא תעלה הרבה כסף, שלא יהיה בלתי-נוח לסחוב אותה בילקוט ושהילד המקבל ישמח לקבל אותה. מתוך הרצון להשתלב במרחב החוגגים השמחים, גם הבנים שלי חוגגים את ימי-ההולדת שלהם בכיתה, וגם הם חוזרים פעם בשנה עם שקית-פלסטיק ענקית מלאה במתנות של 34 חברים. המתנות הן, בדרך כלל, קופסה של ציבועי פנדה, קופסת ציבועי-מים, שתי קופסות ציבועי-שמן, שתי קופסות ציבועי-גואש, שלושה סרגלים, שני ספרונים על הגמלה החרוצה, חמישה רפים של מרבקות רמבו ונינג'ה ובינן כל אלה, תמידית-מיד, יש גם איזו דמות של ילדה או של ילד או של חתול או של פופאיי, העשויה משעווה צבועה בציבועי-גועל, כשמהראש שלה יוצא פתיל קטן, למיקרה שהילד רוצה להרליק אותו. מאז הפופאיי שנשרף לפנינו ביסורים גדולים, אני מתעבת כל שעווה שהיא לא נר לצורכי הפסקת-חשמל, וכמובן נשבעתי לעצמי שאני לא אקנה לעולם את הרברים המגעילים האלה, שיותר מכל הם אכזריים וקיטשיים להחריד.

מה שהורג אותי עכשיו זה למה לא אמרתי „בלי נר“ לפני שנשבעתי. מי יודע מה קורה לאנשים שנשבעים ואחר-כך מפירים את השבועה. אתמול פשוט נכנסתי לחנות חדשה שנפתחה בתחילת רחוב בן-יהודה וקניתי שתי זוגות פירות, מנת גלידה אחת גדולה ותפוחי-עץ

אומרים מילים של מחמאה, מוציאים את הראש, מנסים לגרום לי להסתובב, אבל אני לא מסתובבת אלא מייד נכנסת ללחץ, כי אני יודעת בדיוק מה יהיה ברגע שהם יעברו אותי ויעיפו מבט איך נראית החתיכה מקדימה. אני רואה כל פעם מחדש את הפיצוץ של הגברים כשהם רואים את הקדימה של האשה בת ה-50, שהאחורה שלה נתן להם תיקנות גדולות. אני לא יכולה לעמוד במבט המאוכזב הזה של הגברים, יוסי-ום. אני פשוט רוצה להיראות כמו אשה בת 50, וגם למצוא חן כמו שאשה בת 50 מוצאת חן.
הבטחתי לכם סיפורים מדהימים כל שבוע! בבקשה.

בסלסלה, כולם משעווה בצבעים מרהיבי-עין. תוצרת צרפת. המחירים הם החל מ-5 שקלים ועד הרבה מאוד. מתנה אידיאלית לאנשים שיש להם הכל.
הבנ'אדם, בניגוד לתפוחי-הארמה, יכול לשנות את דעתו ולהמשיך לחיות.

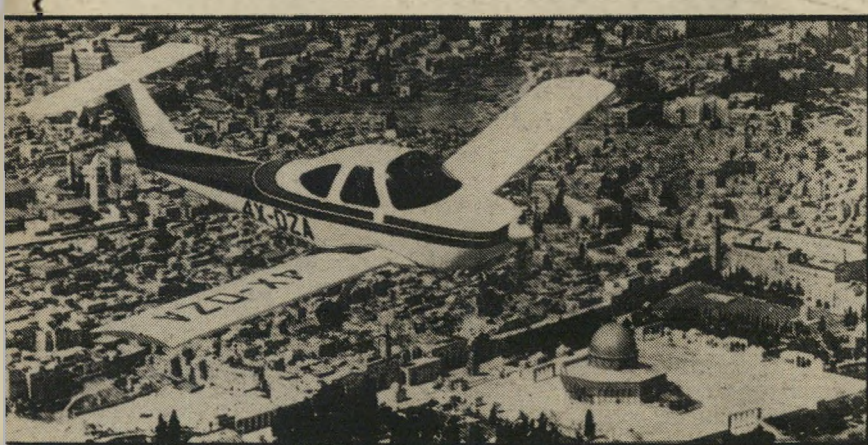
חוויה שמית

בשרדה-התעופה עטרות שליד ירושלים חונים להם. רד-קבע, כמה מטוסים של חברת-התעופה נשר. מאחר ורק חלק מהמטוסים עסוקים כל הזמן, יום בעל החברה רעיון מבריק. הרעיון הוא לקרב בני-נוער לנושא התעופה, בעזרת כמה שעות של שהיה במקום. הסברים מקיפים על הנושא וטיסה מעל ירושלים. הפרוייקט נקרא „ברימיצווה בשמי ירושלים“ וכל העסק עולה 77 שקל.

הבנייה הפרטית שלי היתה שאני שמעתי את הסיפור מחבר, בזמן שבני בכורי היה נוכח בחדר. מאותו היום חיי לא היו חיים. הילד התחיל לאסוף כסף, לשגור מכל הדורים והרודות, לא הפסיק לרבר על האפשרות הנפלאה ואיך אנחנו הורים איומים לא מסכימים וכל השאר. הנימוק שהעסק מיועד לילדים בני-מיצווה לא עבר, והפיצוץ של

הילד הלך והחמיץ מיום ליום. בסוף נשברנו, כמובן, ובשבת בבוקר לקחנו את הילד לעטרות, כדי לראות במה מדובר: במישרד החברה, בתוך השרה, הצמידו לי קפה ומאפרה ולילר הצמידו את ארנון, טייס צעיר, מקסים ומלא סבלנות. ארנון ואסף (בני) עשו סיור מקיף ומלווה הסברים בכל מיתקני השרה, ואחרי כל זה הם התיישבו בחדר-לימוד, וארנון נתן לאסף הרצאה מאלפת, אינטליגנטית וברורה, בליווי סרט וידיאו. מייד לאחר ההרצאה, כשהילד מצוייר בידע הכללי, הם עברו לחדר בו היה סימולטור (מדמה-טיסה) ושם הראה בני את כוחו בהטסת מטוס. אחרי כ-20 דקות של חזרות על הסימולטור, הם ניפנופו לי לשלום ועלו על מטוס הדרכה מסוג ביצק-רפט סקיפר (אני מקווה שזה השם המדוייק), והמריאו אל על. יותר מאוחר נודע לי שבמשך הטיסה מעל ירושלים השתתף הילד בכל תהליכי הטיסה, התמראה, קשר הרדיו, ההטסה, הפניות, והנחיתה.

כשירד הילד מהמטוס, נצצו עיניו כמו שני פנסים בלילה חשוך, ומרוב התרגשות קשה היה לו להסביר מה עבר עליו. אחרי כיבוד קל שנועד להוריד את לחץ הרם שלו, קיבל הילד תעודה חתומה עליידי מרדיר

ילד טס מעל ירושלים

ילד בתוך המטוס

מי שיש לו ילדים (אולי גם ילדות) ויש לו גם 77 שקל ורצון לראות את ילדיו מקייעים לשמיים, בגוף ובנפש, שיקח אותם לשרה-התעופה עטרות, ישתה קפה ויביט בפלא.

הטיס וחברת-התעופה, המאשרת שהוא קיבל תידרוך טיסה ואף הטיס מטוס מעל ירושלים. התעודה הזאת היא החפץ השמור ביותר בביתנו מאז השבוע שעבר.

ילד בתוך הסימולטור